

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. F.**, zast. Mgr. Martinem Sobkem, advokátem, se sídlem U Císařských lázní 368/7, Teplice, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. 404/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 3 Ad 23/2016 - 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Náměstek ředitele pro ekonomiku Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „náměstek ředitele“) rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 18. 3. 2016, č. j. KRPA-191948-13/Čj-2015-0000AO-25, rozhodl o odpovědnosti žalobce ustanoveného na služebním místě asistenta Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Obvodního ředitelství policie Praha II, Zástupce ředitele pro vnější službu, Oddělení hlídkové služby Vinohrady, za škodu způsobenou na majetku podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), se kterým je žalovaný příslušný hospodařit. Žalobce způsobil škodu tím, že dne 4. 5. 2015 zavinil dopravní nehodu, při které došlo k poškození služebního vozidla X, reg. zn. X. Žalobci byla uložena povinnost uhradit žalovanému skutečnou škodu v plné výši, tj. v rozsahu 74.378 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí náměstka ředitele potvrdil.

II.

[3] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 15. 6. 2018, č. j. 3 Ad 23/2016 - 113 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Neztotožnil se s námitkou žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve věci dopravní nehody. Žalobce nevznesl tuto námitku v řízení o jednání majícím znaky přestupku (dále také jen „řízení o přestupku“), které předcházelo řízení o náhradě škody, a neučinil tak ani v průběhu správního řízení o náhradě škody. Z předchozího řízení o přestupku naopak vyplývá, že si žalobce byl vědom svého zavinění při dopravní nehodě a před přestupkovou komisí se doznal v plném rozsahu. K namítanému stavu vozovky v okamžiku dopravní nehody, který byl podle žalobce nesprávně zdokumentován, městský soud uzavřel, že ze správního spisu zcela jasně a dostatečně stav vozovky vyplývá a žalobce ani neupřesnil, v čem konkrétně by měla spočívat nesprávnost zdokumentovaného stavu. Žalobní námitku tudíž neshledal důvodnou.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení, podle něž měli být služebními orgány vyslechnuti svědci, kteří mohli přispět ke zjištění skutkového stavu. Svědci nebyli žalobcem navrženi ani v řízení o přestupku ani v řízení o náhradě škody. Poprvé navrhl žalobce výslech svědků ke stavu vozovky v době nehody až v žalobě. Městský soud dospěl k závěru, že podle obsahu správního spisu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a vyplývá z listinných důkazů, které vedly k jednoznačným skutkovým závěrům.

[6] Na závěr městský soud k námitce žalobce o nedostatečném projednání celé záležitosti zopakoval, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti je žalobce povinen uvést a označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ze správního spisu a v něm obsažených listin, jež svědčí o namítané nezákonnosti správního řízení či rozhodnutí. Nemůže se tedy jednat o pouhý obecný, typový odkaz, jaký učinil žalobce. V míře obecnosti odpovídající této obecné žalobní námitce proto městský soud shrnul celý průběh správního řízení, v němž neshledal žádné porušení procesních práv žalobce, nadto se vyjádřil i k tvrzenému zatajení spisu vedeného ve věci náhrady škody a také tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.

III.

[7] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností a navrhuje zrušit rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel prvořadě namítá, že městský soud neprovedl důkazy jím navržené, které prokazovaly pochybnosti a úmyslné zamlčení důležitých právních skutečností. Poukazuje na manipulaci ve správním spise a nedodržení zásady presumpce nevinny, jelikož byl stěžovatel ihned den po dopravní nehodě označen za viníka. Stěžovatel nebyl seznámen se všemi skutečnostmi, zejména se spisem týkajícím se škody, která je po něm nyní vymáhána.

[9] Stěžovatel má dále to, že policejní orgány postupovaly při vyšetřování dopravní nehody nedostatečně, jelikož nevyslechly svědky a provedly nahrané ústní jednání, při kterém stěžovatel vypovídal ve třetí osobě. Nadto náměstek ředitele úmyslně neseznámil stěžovatele s vedením

pokračování

druhého spisu o náhradě škody. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí podle stěžovatele neúplné, neobjektivní, zavádějící, nesprávné a protiprávní.

[10] Návazně na uvedené se stěžovatel nesouhlasně vyjadřuje k uložení povinnosti zaplatit hmotnou škodu. V rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 10. 11. 2015, č. 464/2015, mu byl uložen pouze trest písemného napomenutí, nikoliv trest nahrazení vzniklé škody. Tu by měla uhradit buď pojišťovna, nebo spíše Technická správa komunikací hlavního města Prahy.

[11] Stěžovatel dále shledává nečinnost městského soudu v tom, že zamítl všechny návrhy a žádosti o předvolání navržených svědků a soudního znalce z oboru doprava k vyjádření o důležitých okolnostech předmětné dopravní nehody. Stěžovatel tudíž setrvává na tom, že postup policejních orgánů při vyšetřování dopravní nehody byl vadný.

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek.

[13] K průběhu řízení o přestupku i následnému řízení o náhradě škody žalovaný uvádí, že se stěžovatelem byla vedena dvě rozdílná a odlišná řízení ve věcech služebního poměru. V řízení o přestupku bylo ředitelem Obvodního ředitelství policie Praha II řešeno jednání, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a následně rozhodoval o náhradě škody náměstek ředitele pro ekonomiku žalovaného podle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013. V případě vydání rozhodnutí o náhradě škody v rámci řízení o přestupku by se jednalo o rozhodnutí nicotné, jelikož by nebylo vydáno příslušným služebním funkcionářem.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nutno předeslat, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvádí kasační důvody, pro které brojí proti napadenému rozsudku. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud se tudíž nejprve zabýval námitkami směřujícími k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že městský soud neprovedl důkazy, které navrhoval, a to výslech osmi svědků a soudního znalce z oboru doprava, který by ve svém posudku objasnil důležité skutečnosti ve věci předmětné dopravní nehody. Tímto postupem bylo dotčeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces.

[18] K problematice rozsahu dokazování v řízení před správními soudy se již kasační soud opakovaně vyjadřoval ve své judikatuře (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, dále ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100 či ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123). Tato judikatura setrvale zastává názor, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.

[19] Městský soud především v bodě 17. napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelem navrhované důkazy (výslechy navržených svědků) neprovedl pro jejich nadbytečnost. Dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí a správní spis obsahuje dostatečné podklady pro rozhodnutí. V odstavci 18. napadeného rozsudku pak zaujal stanovisko k fotografiím, předloženým žalobcem při ústním jednání a shledal, že tyto nekolidují s fotografiemi, založenými ve správním spise a doplňují již zachycený skutkový stav v místě po dopravní nehodě. Tyto důkazy fotografiemi přitom městský soud neopomněl provést, ani v kontextu již zjištěného skutkového stavu zhodnotit v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s.

[20] Stěžovateli tak lze přisvědčit toliko v tom, že městský soud výslovně nezaujal žádné stanovisko k jeho návrhu na výslech soudního znalce z oboru doprava, který by ve znaleckém posudku „*ozřejmil důležité okolnosti a skutečnosti ve věci předmětné dopravní nehody*“.

[21] Tento důkazní návrh stěžovatel učinil ve svém podání ze dne 7. 12. 2016, jenž je součástí spisu městského soudu na č. l. 18. Stěžovatel uvedl, že „*dále navrhuji, aby před soudem vystoupil nezávislý soudní znalec z oboru silniční doprava se svým posudkem, protože k němu mám rovněž nezodpovězené otázky*“. Nutno zdůraznit, že k výslovnému dotazu městského soudu při jednání, jehož se stěžovatel zúčastnil, již tento důkazní návrh (na rozdíl od návrhu na výslechy svědků) nezopakoval, městský soud tudíž mohl oprávněně nabýt přesvědčení, že stěžovatel na tomto důkazním návrhu dále netrvá. I kdyby tomu tak však nebylo, z obsahu zmíněného podání je zjevné, že stěžovatel veškeré uvedené důkazní návrhy činil ve vztahu k okolnostem týkajícím se samotné dopravní nehody. V nynějším řízení však již tato otázka nebyla předmětem posuzování a přezkumu. Stěžovatel byl uznán vinným z jednání majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu na základě rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II ve věcech kázeňských ze dne 10. 11. 2015, č. 464/2015, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2015. Stěžovatel se proti němu nebránil ani odvoláním ani následně v soudním řízení, tudíž závěry příslušného služebního funkcionáře o vině a trestu v souvislosti s tímto jednáním majícím znaky přestupku byly konečné bez další možnosti jejich změny (viz dále) a nebylo je možno přezkoumávat ani v následném řízení o náhradě škody.

[22] Nadto nelze přehlédnout, že stěžovatel ke svému důkaznímu návrhu (výslechem blíže neoznačeného znalce a vyhotovení znaleckého posudku) blíže neuvedl, k prokázání jakých konkrétních skutečností směřuje, co přesně má znalecký posudek prokázat či objasnit ve vztahu k dopravní nehodě a pouze obecně sdělil, že má k blíže neurčenému znalci otázky, které nebyly dosud zodpovězeny. Stěžovatel neuvádí, o jaké otázky se jedná a ani nenaznačuje, co konkrétně jimi má být ve vztahu k dopravní nehodě vysvětleno či objasněno. Takto obecně formulovaný návrh důkazu však nelze považovat za návrh řádný. Činí-li totiž účastník řízení návrh na provedení určitého důkazu, je povinen nejen přesně označit důkazní prostředek, ale i konkrétně uvést, jaké skutečnosti jím mají být prokázány. To stěžovatel v souzené věci neučinil. Městský soud proto v tomto případě nepochybil, pokud se ani obecně nevyjádřil

pokračování

k tomuto neurčitě učiněnému důkaznímu návrhu. Uvedená skutečnost tudíž nepředstavuje opomenutý důkaz, a nemohla proto mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[23] Stěžovatel teprve v kasační stížnosti (avšak opět obecně) výslovně potvrzuje, že znalecký posudek a výslech znalce měl objasnit důležité okolnosti a skutečnosti ve věci dopravní nehody. Jak však již bylo shora uvedeno, tato otázka nyní není předmětem soudního přezkumu, neboť mechanismus vzniku dopravní nehody a protiprávní jednání stěžovatele včetně jeho zavinění byly posouzeny v řízení o přestupku, které nyníššímu předcházelo. Předmětem tohoto řízení je řízení o náhradě škody za poškození služebního vozidla podle § 95 odst. 1 služebního zákona při dopravní nehodě dne 4. 5. 2015 (viz odst. [1]), nikoliv řízení o spáchání jednání majícího znaky přestupku podle § 189 odst. 1 služebního zákona. Městský soud se tedy při dokazování žádných pochybení nedopustil a Nejvyšší správní soud v řízení před městským soudem neshledal žádnou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) nebyl naplněn.

[24] Stěžovatel dále namítá, že policejní orgány postupovaly při vyšetřování dopravní nehody nedostatečně, nevyslechly svědky nehody a svědky, kteří by ozřejmili místo dopravní nehody, a taktéž neumožnily stěžovateli vyjádřit se a vypovídat k věci. Stěžovatel úmyslně nebyl seznámen se spisem o náhradě škody. Tyto kasační námitky, jež jsou podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., uplatnil stěžovatel pouze v uvedené obecné rovině, tudíž také kasační soud k nim nemůže zaujmout žádné bližší stanovisko. I jeho závěry proto mohou být v tomto směru toliko obecné, odpovídající míře obecnosti uvedených stížnostních námitek.

[25] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již městský soud v napadeném rozsudku podrobně stěžovateli vysvětlil, že v řízení o přestupku žádné důkazní návrhy nečinil a současně skutkové okolnosti podstatné pro posouzení věci týkající se daného jednání majícího znaky přestupku vyplývaly ze správního spisu. Služební orgány proto nepochybily, pokud žádné svědky nevyslychaly, a to zvláště za situace, kdy se stěžovatel ke spáchání protiprávního jednání sám doznal. Obdobné lze uvést i ve vztahu k řízení o náhradě škody. Městský soud se jeho průběhem velmi podrobně zabýval a jeho závěry jsou podpořeny obsahem správního spisu. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za potřebné a účelné tyto závěry městského soudu opětovně reprodukovat a odkazuje pro stručnost na odstavce 51. až 60. napadeného rozsudku, s nimiž se ztotožňuje.

[26] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že jedinou námitkou, již stěžovatel ve správním řízení o náhradě škody uplatňoval, byla námitka spočívající v tvrzení, že subjektem povinným k její náhradě by měla být buď pojišťovna, nebo Technická správa komunikací hlavního města Prahy. Právě touto ve správním řízení jedinou námitkou se také služební orgány zabývaly. Dospěly však k závěru, že s ohledem na výsledky předchozího řízení o přestupku je právě stěžovatel osobou, která se dopustila protiprávního jednání, při němž došlo ke vzniku škody. Současně stěžovatel ve správním řízení netvrdil, že je pojištěn pro případ, že se dopustí jednání, majícího za následek odpovědnost za škodu (viz výzva na č. 1. 40 správního spisu). Služební orgány tak vyšly z § 95 odst. 1 služebního zákona a stěžovatelovu odpovědnost za škodu dovodily. Skutečnost, že by subjektem odpovědným za škodu měl být subjekt odlišný od stěžovatele, nevyplývala ani z obsahu správního spisu ani z žádných dalších indicií s výjimkou prostého, avšak neprokázaného, stěžovatelova tvrzení.

[27] Uvedenou námitku nedostatku věcné pasivní legitimace k náhradě škody však následně stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě. Namítá-li nyní v kasační stížnosti opětovně, že není osobou povinnou k zaplacení vzniklé škody, nutno uzavřít, že tato námitka je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovateli nic nebránilo ji v řízení před městským soudem uplatnit, přesto tak neučinil.

[28] Nejvyšší správní soud proto znovu zdůrazňuje, že předmětem nynějšího řízení je přezkum rozhodnutí o stěžovatelově odpovědnosti za škodu spočívající v poškození služebního vozidla podle § 95 odst. 1 služebního zákona, podle něž *příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním*. Současně však podle § 180 odst. 5 služebního zákona platí, že *vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán*. Již z uvedeného důvodu nemohou najít opodstatnění námitky týkající se rozhodnutí o spáchání jednání majícího znaky přestupku podle § 189 odst. 1 služebního zákona, které bylo vydáno v samostatném řízení a nabylo právní moci dříve, než příslušný služební funkcionář (náměstek ředitele a žalovaný) rozhodl v nynější věci.

[29] Rozhodovacím důvodem v tomto řízení nebylo naplnění zákonných předpokladů pro dovození viny a stanovení trestu v řízení podle § 189 odst. 1 služebního zákona ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V nyní posuzované věci byly podstatné pouze skutečnosti týkající se předpokladů odpovědnosti stěžovatele za škodu způsobenou na služebním vozidle a stanovení její výše. Pouze proti těmto rozhodovacím důvodům mohl stěžovatel brojit v nyní posuzované věci. Přitom však otázka, zda se stěžovatel dopustil protiprávního zaviněného jednání jako jednoho z předpokladů jeho odpovědnosti za škodu podle § 95 odst. 1 služebního zákona již byla pravomocně vyřešena příslušným služebním funkcionářem (srov. výše) a nebylo možno ji znovu posuzovat. Námitky vztahující se k tomu, že protiprávního jednání se stěžovatel nedopustil při výkonu služby či v přímé souvislosti s ním, k neexistenci škody, resp. námitky vztahující se k výši uplatněné škody stěžovatel neuplatnil ani ve správním řízení ani kdykoliv později. Naopak z obsahu kasačních námitek vyplývá, že stěžovatel setrvale uplatňuje námitky vztahující se k řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí o jednání majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Lze tak opět odkázat na správné závěry městského soudu obsažené v odst. 51. napadeného rozsudku, které jsou shodné s právě uvedeným.

[30] Stěžovatel závěrem kasační stížnosti uvedl, že jej správní orgány neseznámily s vedením druhého spisu o náhradě škody. Nejvyšší správní soud předesílá, že tuto námitku sice stěžovatel uplatnil již v řízení před městským soudem, avšak teprve po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů (viz podání ze dne 8. 1. 2017). Jednalo se tak o námitku opožděnou (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), již se městský soud nebyl povinen zabývat. Přesto tak z důvodu vhodnosti a přehlednosti učinil a uvedené tvrzení vyvrátil v odstavci 65. napadeného rozsudku.

[31] Pro přehlednost tudíž i Nejvyšší správní soud, nad rámec nutného, dodává, že závěry městského soudu jsou zcela správné a odpovídají obsahu správního spisu. Z něj nade vší pochybnost vyplývá, že oznámení o zahájení řízení o jednání majícím znaky přestupku bylo stěžovateli doručeno dne 12. 6. 2015, oznámení o zahájení řízení o náhradě škody podle § 95 odst. 1 služebního zákona ze dne 16. 7. 2015 (č. 1. 30 správního spisu) bylo stěžovateli doručeno dne 7. 8. 2015, přičemž o kázeňském provinění bylo rozhodnuto dne 10. 11. 2015 (viz č. 1. 32

pokračování

správního spisu). Toto rozhodnutí č. 464/2015 bylo stěžovateli doručeno dne 14. 11. 2015 a nabylo právní moci dne 1. 12. 2015. Poté bylo stěžovateli umožněno prostudování správního spisu ve věci náhrady škody, čehož stěžovatel dne 13. 1. 2016 využil, k věci se také vyjádřil (způsobenou škodu neuznal - č. l. 36 správního spisu) a následně náměstek ředitele vydal dne 18. 3. 2016 rozhodnutí o stěžovatelově odpovědnosti za škodu a povinnosti uhradit částku 74.378 Kč (č. l. 41 správního spisu), které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Právě to je nyní předmětem soudního přezkumu. Z uvedeného průběhu obou navazujících správních řízení je zjevné, že stěžovateli byla existence nynějšího řízení o náhradě škody známa, stejně jako byl seznámen i s veškerými podklady, z nichž správní orgány v tomto řízení vycházely. Opačnému stěžovateli tvrzení o tom, že nebyl seznámen s vedením uvedeného řízení ani se spisem týkajícím se náhrady škody, tak nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. To ostatně stěžovateli přílehavě vysvětlil již městský soud (srov. odst. 65. napadeného rozsudku).

[32] Namítal-li konečně stěžovatel v obecné rovině i to, že v řízení o jednání majícím znaky přestupku mu byl uložen jediný trest, a to písemné napomenutí, nikoliv však již trest spočívající v povinnosti nahradit vzniklou škodu, kasační soud jednak stěžovatele opět odkazuje na úvahy městského soudu obsažené v odst. 65. napadeného rozsudku a dále k nim dodává, že povinnost k náhradě škody není trestem, nýbrž následkem protiprávního jednání, z něž byl uznán vinným. Povinnost k náhradě škody přitom vyplývá z již opakovaně citovaného § 95 odst. 1 služebního zákona, o jehož existenci měl mít stěžovatel jako činný příslušník policejního sboru nepochybně povědomost. Předpoklady stěžovatelovy odpovědnosti za vzniklou škodu, jež byla následkem dopravní nehody jím zaviněné, nebyly účinně zpochybněny. Odpovědnosti za škodu se tak nyní stěžovatel nemůže zprostit pouhým tvrzením, že mu existence zákonné povinnosti k náhradě vzniklé škody nebyla známa.

[33] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že nebyl naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[34] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury kasačního soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů dle § 69 soudního řádu správního je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Odlišné právní názory zastávané částí judikatury tříčlenných senátů byly popřeny usnesením rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, č. 3803/2018 Sb. NSS). V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud nesprávně uvedl v záhlaví napadeného rozsudku jako žalovaného Policii České republiky, Krajské ředitelství PČR pro hl. m. Prahu. Ze spisu městského soudu však Nejvyšší správní soud ověřil, že řízení se fakticky účastnil jako žalovaný a veškeré úkony činil žalovaný služební funkcionář, ředitel Krajského ředitelství PČR pro hl. m. Prahu. Uvedené pochybení městského soudu je tak pouze formálního charakteru a v jeho důsledku se nestala účastníkům řízení žádná újma na právech. Proto se nejedná o vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d), pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek zrušit.

VI.

[35] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu